

Galerijní noviny

Krásný Nový rok

Milí a vážení přátelé, loňský rok utekl jako voda a je čas udělat za uplynulými dvanácti měsíci tlustou čáru a začít znovu. Každý rok bilancujeme. Stále častěji má mnoho z nás pocit, že ztrácíme pevnou půdu pod nohama. Ze nám mizí naše jistoty. Cím to může být?

Mluví s mnoha nejrůznějšími lidmi, v nejrůznějším věku a naladění. Většina se však shodne na tom, že nám až plánovitě mizí tradice. Tradice, které jsou s námi od nepaměti. Nejen svátky a zvyky, ale i třeba tradiční a pevná rodina. Rodinné pouto, vzory a úcta k ostatním. Rodina je vlastně takovým státem ve státě. Každý má své povinnosti, které je třeba plnit, vzájemně si pomáhat, ostatní respektovat, vyhovět dalším rodinným členům. Naučí nás dělat kompromisy a mít z nich dobrý pocit. V rámci rodiny se od narození učíme těm nejzákladnějším sociálním návykům. Kam se obrátíme, když máme problém? Kdo jediný bude ochotný naše potíže naprosto nezištně řešit? A výhradně pro naše dobro? Jedině dobrá a milující rodina. Rodina je to nejpevnější a nejstálější co v životě máme. Je to naše životní jistota. Díky této jistotě jsme silní. Snažme se tedy našim potomkům tyto jistoty předávat. To, co už stovky let funguje, nemusí být nutně zastaralé a špatné. Dodržujeme rodinnou hierarchii, navzájem se respektujeme, neztrácíme tradice či rodinné a regionální zvyky a užíváme si čas strávený s našimi nejbližšími. Zkusme se zamyslet co by ostatním udělalo radost, čím bychom své milé potěšili. Snažme se žít tak, jako by každý den byl našim jediným. Je to to nejvíc, co pro sebe a naše blízké můžeme udělat.

Přeji všem krásný, spokojený a klidný rok. Rok, který se do historie zapíše jedině tím, že se nic zásadního neudálo. Rok, který si budeme pamatovat jen proto, že byla spousta času na přátele a na rodinu, rok, kdy jsme mohli úplně v klidu pracovat a podnikat. Přejme si, aby nový rok média informovala jen o úspěších ve vědě, kultuře a sportu. Přejme si, abychom se mohli celý rok nerušeně setkávat a přání pevného zdraví nebylo jen přáním, ale stalo se realitou. Najdeme sami v sobě sílu a víru v lepší časy. M.M.

café
ZELENÝ DŮM

Galerie

otevírací doba

úterý až neděle otevřeno
od 9:00 do 19:00 hodin

kontakt

kavárna – 608 943 568

rezervace na akce, rezervace
míst, objednávky celých dortů
a většího množství zákusků

galerie – 774 555 258

v případě zájmu o koupi obrazu,
či konzultace mě neváhejte
kontaktovat

v době otevíracích hodin

najdete nás na

www.cafegaleriezenenydum.cz

galerie@cafegaleriezenenydum.cz

Instagram: Café Galerie Zelený Dům

Fb: Café Galerie Zelený Dům

Nový rok v galerii

V lednu budete mít pro velký úspěch možnost prohlédnout si lehce upravenou vánoční výstavu. Jde o výstavu skupinovou, které se účastní výtvarníci, se kterými spolupracuji již mnoho let. Výstava je jako vždy prodejní a prodloužila jsem ji pro ty, kteří neměli možnost zastavit se před Vánocemi.

Pokud jste si ještě neudělali radost, můžete to napravit právě teď. Najdete zde ty nejstarší stále tvořící malíře v zemi. Jiří Chadima v červnu oslaví 101. narozeniny a rukopis jeho obrazů je naprosto nezaměnitelný. Daniela Benešová je jednou z posledních žijících žaček Emila Filly a na výstavě jsou k vidění její obrazy vytvořené v loňském roce. Tedy ty nejnovější. Jak oleje, tak akvarely. To jsou české legendy. Půvabné akvarely i oleje si však můžete prohlédnout i o několik generací mladší malířky Zuzany Muzikant Jeřábkové. Jedna z nejlepších portrétistek současnosti, Eliška Zradičková, vystavila na této výstavě několik svých novinek. Často jde o černobílé kombinace doplněné jedinou výraznou barvou. Tyto kombinace vás uchvátí. Skvělých jmen zde však najdete mnoho.

Nebudu všechny zúčastněné výtvarníky vyjmenovávat, to bych jen opakovala vánoční text. Je však nad slunce jasnější, že budete muset osobně dorazit, protože po celém tom předvánočním shonu je třeba se odměnit. Posedět, zrelaxovat a vychutnat si příjemnou atmosféru. M.M.

Café Galerie Zelený Dům, dvojčíslo č. 1 – 2/2024 – leden/únor, vychází 5.1. 2024. Vydává Martina Machalíčková, adresa: Újezd nad Lesy, Třebětínská 591, 190 16, IČO: 16166779, DIČ: CZ 7357020011, příjem inzercí: galerie@cafegaleriezenenydum.cz, grafická úprava Barbora Schifmannová, tisk Betis spol. s r.o., Novosibírská 671, Újezd nad Lesy, 190 16, náklad 4200 ks, uzávěrka příštího čísla 15.2. 2024, MK ČR E 24061.

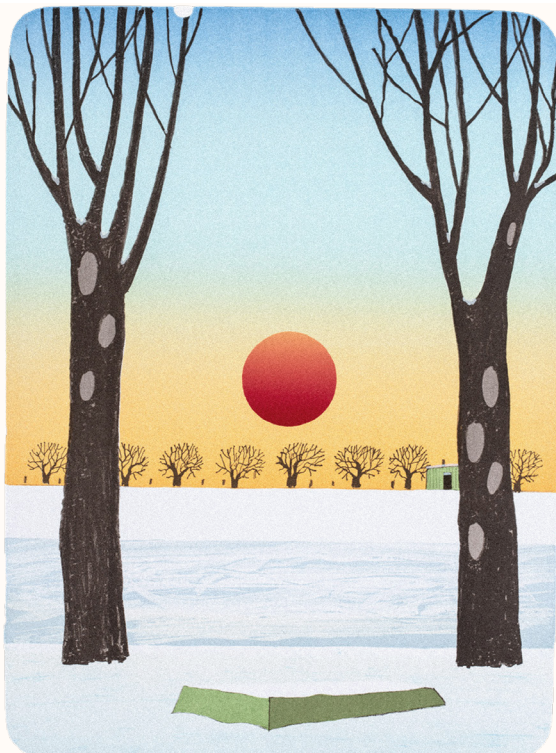
Vydáváno bez dotací a finančních příspěvků. Náklady spojené s přípravou, tiskem a distribucí jsou plně hrazeny Café Galerie Zelený Dům.

Tomáš Bím

První samostatnou výstavu v letošním roce zahájí celosvětově uznávaný český malíř, grafik a ilustrátor, Tomáš Bím.

Tomáš se narodil v Praze roku 1946. V dětství ho ovlivnilo prostředí Jiřího Trnky, kde pracoval jeho otec. Jeho díla, známá po celém světě, navazují na impulsy amerických precizionistů, kteří jsou jeho inspirací, a imaginaci českých poetistů. Tomáš Bím se zabývá animovaným filmem, ilustrací, tvorbou plakátů, bibliofilii a exlibris. Účastnil se stovek výstav doma i v zahraničí. Jeho díla jsou zastoupena v galeriích, muzeích a soukromých sbírkách po celém světě. Tomáš Bím se naučil malovat podobně jako malíři za starých časů. Chodil za těmi, o kterých si myslel, že to dělají dobře a vypytaval se jich. A podle všeho nešlo o otázky hloupé. Dotyční mistři, jako Kamil Lhoták, nejenže prozradili své know-how, ale řekli Tomášovi taky to nejdůležitější, co může mistr nakonec říci svému žákovi: „Teď, když všechno znáš, už na mě zapomeň a dělej podle sebe.“ Ačkoli se Tomáš Bím může jevit jaksi lidsky nerudný, je malířem pozitivním. To v současné době vůbec není samozřejmostí. Malířský názor, že svět je celkem milým místem pro život, se naposled hromadně nosil před více než sto lety, za impresionistů. Moderní člověk přece nemusí být nutně z podstaty věci zoufalcem, poznání nemusí být vždycky tragické, protože proč by mělo být? Je-li někdo schopen vidět svět jako snesitelné místo, neměl by se bát to říci. Nemá se zač stydět.

O Tomáši Bímovi se hodně napsalo, jeho vernisáže jsou plné zajímavých hostů, plné jeho veselých přátel a především plné jeho úžasných barevných obrazů. M.M.

Výstavu obrazů světoznámého malíře Tomáše Bíma zahájíme vernisáží ve středu 7.2. od 18:00 hodin. O hudební doprovod se po celý večer postará jazzový klavírista Zdeněk Zdeněk.

Největší úspěch

Každý rok, který v posledních letech ve zdraví přežijeme, je velký úspěch. Každý rok, který se zdravým rozumem přežijeme jako podnikatelé, je úspěch dvojnásobný. A rok, kdy nás někdo za naši práci ocení, je opravdovým vítězstvím. A tím spíš, když vás do soutěže nominuje někdo z vašich zákazníků, hostů či klientů. Děkuji za důvěru, kterou v nás máte. V celorepublikové soutěži „Podnikatel a živnostník roku 2023“ jsem se díky vaší nominaci umístila za hlavním město Prahu na třetím místě. Nikdy by mě nenapadlo, že se firmy, jako je ta moje, mohou umístit v nějaké soutěži. Tím spíš, když jde o soutěž, které se účastní ty nejlepší firmy v Česku. Je to ocenění společné práce, ke které jsou třeba ti správní

partáci. Já mám štěstí na ty nejlepší. Loajální, zodpovědné a pracovitě. Tedy, toto ocenění nás zavazuje k tomu, abychom nezklamali vaši důvěru a vy třeba i v dalším ročníku měli chuť nás nominovat. M.M.

Malé ohlédnutí

Ačkoli tu již máme rok nový, ráda se ještě na chvíli vrátím k závěru nyní již roku loňského.

Jedny z nejkrásnějších akcí jsou ty, které pořádám společně s dětským pěveckým sborem Sovičky. Zpívání u betléma proběhlo již druhým rokem. Soutěž o nejlepší cukroví, malování perníčků, zpívání koledí a k tomu ještě horké párky a svažené víno. Vůně koření, sněh a dětské hlásky navodily nádhernou předvánoční atmosféru, kterou si všichni odnášeli domů. Druhou akcí, která v závěru roku proběhla byl vánoční koncert Splněná vánoční přání. V loňském roce to byl především koncert pro rodiče Soviček. Je škoda, že se mnoho babiček a dědečků nezúčastnilo, ale dojatí rodiče vše vynahradili. Pan Zdeněk Zeman, kterého mnozí znáte jako malíře, či historika z našich přednášek tentokrát vystoupil v roli skladatele a zpěváka. Zahrál a zazpíval koledu, kterou sám složil a poté ji slavnostně předal paní učitelce a sbormistryni Daniele Janoušové. To znamená, že tuto koledu uslyšíte další Vánoce na všech koncertech Soviček. Hned druhý den jsme se sešli před Zeleným Domem a s dětmi i jejich rodiči jsme roznesli dárky seniorům. Každému dítěti zazpívali koledu, popřáli krásné Vánoce a předali dárek. Je to vždy tak dojemné. Babičky často donesou misku cukroví a s dětmi si společně zazpívají. Je tak hezké vidět, že jsou děti ochotné nosit celou cestu tašky s dárečky a místo lenošení u pohádek naprosto nezištně chodí po újezdských adresách přátel cizím lidem. M.M.

Zimní procházka

Je zima a dlouhé výlety jsou vyhrazeny létu. Ale přesto, pojďme se trochu provětrat. Nebude to daleko. A kam? Pojďme si nejdříve poslechnout několik historických faktů, které nám osvětlí proč vás tentokrát zvou zrovna sem. A kam tedy pojedeme? Jak jsem řekl, nebude to daleko. Pojedeme do Hloubětína.

V druhé polovině 50. let 18. století vypukl v Evropě celoevropský ozbrojený konflikt zvaný sedmiletá válka. Na českém území se týkal zejména sporu mezi Marií Terezií a pruským králem Fridrichem II. Dne 6. května 1757 se pruská a rakouská vojska střetla v bitvě u Štěrbohol, o den později následovalo více než měsíční obléhání Prahy.

Projedme rekonstruovaným náměstím v Hloubětíně a zamíříme do kopce přes vilkovou čtvrť, zvanou podle nejdelší ulice „V Chaloupkách“. Zástavbu tvoří většinou prvorepublikové objekty, v současné době rekonstruované. Míříme stále do kopce až dojde na Aloisov, tedy na vrchol kopce. Pod sebou vidíme Kyjský rybník a za ním místní část Prahy 14, dřívější obec Kyje. Rybník byl údajně založen již ve 14. století arcibiskupem Arnoštem z Pardubic, který stál u počátku rybníkářství v Kyjích a především byl zásobárnou vody pro bývalý mlýn. Protéká jím potok Rokytka, který v současnosti po své revitalizaci tvoří velmi malebná zákoutí. Kdybychom na tomto místě ovšem stáli 6. května 1757, viděli bychom, že rybník i celý tok Rokytka je obklopen rozsáhlými bažinami. A právě tato místa si vybral pruský král Fridrich II. pro postup svého vojska, do málo chráněného boku Rakušanů.

Jednotky maršála Schwerina opustily ležení kolem půl sedmé ráno. Přibližně o půl hodiny později dal Fridrich II. povel k uspořádání armády do třech pochodových proudů, přičemž ihned po zformování vojáci vyrazili kolem vesnic Hloubětín a Dolní Počernice směrem na Štěrbohol. Před palbou Rakušanů je chránil protilehlý svah. Mezi kyjskými rybníky a Běchovicemi narazili na bažiny, kde pěchota začala zapadat až po kolena. Potahy s dělostřelctvem se proto musely těmto místům obezřetně vyhýbat a jet oklikami po úzkých cestách. Největší problémy měla pěchota při překonávání potoka

Rokytka. Všechny jednotky se rozpadly a pro Prusy bylo jen velkým štěstím, že Rakušané na ně v tuto chvíli nezaútočili. A právě tento moment patrně bitvu rozhodl ve prospěch Prusů.

Ztráty na obou stranách byly poměrně vyrovnané. Ve střetnutí zahynulo více než 14 000 pruských vojáků a přes 12 000 rakouských. Kromě řadových vojáků nalezlo na bitevním poli smrt také mnoho vysokých důstojníků včetně několika generálů. Bitva u Štěrbohol si vyžádala i život hlavního pruského maršála Schwerina, jehož smrt přirovnal Fridrich II. ke ztrátě 10 000 vojáků. Schwerinův obnovený pomník stojí ve Štěrboholích, ale to je přece jen trochu dál. Pokud nám během vycházky vyhládko a chceme ještě pokračovat ve studiu historie, můžeme sejít zpět do Hloubětína a zastavit se na „Staré hospodě“. Stará hospoda je barokní budova zájezdního hostince ve Starém Hloubětíně v městské části Praha 14 na

adrese Poděbradská čp. 1/110. Od roku 1958 je památkově chráněna.

V přízemí je dodnes restaurační zařízení. Kde se nacházela původní hloubětínská krčma, o které máme zprávy z počátku 17. století, není známo. Snad stála na místě domu čp. 7 v ulici V Chaloupkách 52. Tento zájezdní hostinec s čestným číslem popisným jedna byl postaven v roce 1711. Někteří odborníci zastávají názor, že stavbu navrhl Kryštof Dientzenhofer.

Přestože fasáda je až pozdně barokní z konce 18. století, obvodové zdivo a klenby v přízemí jsou z prvotní fáze. Pozornost upoutá sedlová střecha s barokními štíty a koulemi, průčelí a brána však odpovídají vkusu klasicismu. Hostinec býval spolu se sklepy a stájemi od samého počátku křižovnickým řádem, který byl hloubětínskou vrchností pronajímán. Mezi nejslavnější hosty, kteří se v hospodě občerstvili, patřili císař Karel VI. (30. června 1723 cestou na korunovaci, nebo císař František I. Štěpán Lotrinský se svou chotí Marií Terezií (1743) a jejich syn císař Josef II. dokonce několikrát

(1781–1784). Josefa II. připomíná císařský pokoj v prvním patře, kde je krb s vročením 1783.

Tak tedy příjemnou procházku a dobrou chuť Vám přeje Zdeněk Zeman.

Šperky od Lili

Milujete barevné kamínky? Milujete takové ty titěrnosti na parádu? Milujete brože? Já rozhodně ano. A když se mi do ruky dostala brož od výtvarnice Lili Nazaruk, naprosto jsem propadla kouzlu jejích originálních kousků. Překrásné šperky, perfektně a do posledního detailu vypracované. Nechte se také okouzlit. Od ledna tyto šperky najdete v naší galerii. M.M.

V kavárně

I tento rok si k nám můžete zajít od úterý do neděle na snídani, lehký oběd, či kávu se zákuskem. I letos budeme držet naši kvalitu surovin, spolupracovat s těmi nejlepšími a vymýšlet další novinky pro zmlsané jazýčky. I letos se na nás můžete spolehnout při přípravě rodinných oslav, svateb, nebo firemních akcí. A jakmile se dny prodlouží a slunce bude hrát tak, že se nám bude chtít sedět na zahrádce, můžete se těšit na naše skvělé zmrzliny. Ne, že by přes zimu nebyly,

ale s jarní a letní sezonou jich opět bude víc a víc. Poprosím vás, abyste si pro jistotu o víkendech raději udělali rezervaci. Stejně tak při návštěvě větší skupinky.

Předejdeme tak nepříjemnostem s nedostatkem míst. Velice nás mrzí, když nemůžeme všem vyhovět a přeci jen, prostory nejsou nafukovací. Těšíme se na vás i v tomto roce. Společně si to užijeme. M.M.

Petr Jan Brandl

Petr Jan Brandl, německy Peter Johann Brandl, dle svého psaný Petrus Brandl. Narozen v Praze, otec krejčí, později majitel výčepu, přistěhovalý z Falkenau, tedy z dnešního Sokolova, matka pocházela z jihočeského selského rodu. Kdyby se byl narodil v padesátých letech minulého století, mohl by se svým původem mít určité problémy. Ještěže do dvacátého století bylo daleko. Nicméně druhá polovina sedmnáctého století měla svých problémů taky dost. Jako ostatně každá doba. Náš umělec se narodil L.P. 1668.

Byl to ryzí středostavovský Čech své doby. Vzdělání získal na jezuitském gymnáziu u sv. Mikuláše na Malé Straně. Poté se vyučil malířem u Kristiána Schrödera. Kupodivu do zahraničí necestoval, doloženou nemáme dokonce ani žádnou tovaryšskou cestu. A do ciziny na zkušenou necestoval ani později. Přesto dokázal čerpat z tehdejšího italského malířského proudu, stejně jako z tehdy oblíbeného holandského a vlámského pojetí malby. Byl první v Čechách, kdo tvořil autoportréty. Géníus. Ostatně baroko bylo ke géníu v Čechách milostivé. Přálo jim. Brandl, Santini, Braun, svatá trojice českého baroka. To byly barokní Čechy. Oč méně se náš malíř věnoval cestám do zahraničí, o to více cestoval tehdejšími Čechami. Na cestách za svými četnými zakázkami strávil prakticky celý život. Nešlo to jinak. Tak rozměrově náročné obrazy, jaké Brandl dokázal pro své zákazníky vytvořit se daly zhotovit pouze na místě svého určení. Už jsme se zmínili, že o Petru Brandlovi lze hovořit jako o malířském géniovi. A tak

jak géniové bývají, byl i Brandl poněkud kontroverzní. V roce 1693 se ženil s Františkou Helenou Klossovou, dcerou malíře a rytce J. B. Klosse. S manželkou sice zplodil tři děti, ale manželství mu štěstí nepřineslo. Spíš jej tedy nepřinesl on. Manželka si záhy stěžuje, že s ní vydělané peníze nesdílí. A záhy přišly i stížnosti od cechu malířského, kam byl v roce 1694 přijat. Neplatil. Zato byl v Praze známým a vyhlášeným milovníkem luxusu. Účty za drahé látky a drahé pokrmy, hýření všeho druhu. Kandované kaštiny, mandle,

víno z Kanárských ostrovů, boloňský tabák, mortadela, parmazán. To jsou jen některé položky z jeho nákupů na dluh. Ačkoli bez titulu a majetku, cítil se být šlechticem. A chtěl se jim vyrovnat. Jak by také ne, v barokní Praze se umělo žít. Některé honoráře si vybíral v sudech drahého vína, které ovšem za účasti veselé společnosti rychle mizely. Dluhy ovšem zůstávaly. Brandl se trmácí po zakázkách, a dokonce zkusí doložit stříbro. S jakým úspěchem známo není. Nicméně od dluhů mu to nepomůže. A tak ase cestuje. Zámky, kláštery. To je jeho hlavní působiště a jeho hlavní zákazníci. Kosořovští z Kokořova, Lažanští ze Žluticka a především Černínové z Chudenic. Ti poslední se kromě jiného nechali zpodobnit na obraze pro kostel ve Lnářích v roli světců. A to rovnou téměř celá rodina. Aby to nebylo tak do očí bijící, přibrali i žebráka, který na obraze představuje svatého Augustina. Velkými zakázkami jsou kláštery. Brandl opět cestuje. Plasy, pražský Břevnov, Křesobor, Sedlc, Broumov. Aristokracie světská i církevní, to jsou zadavatelé a často i jeho společnost. Opati klášterů velmi dobře vědí, že Brandl je prostě nedostižný a nenahraditelný. Impozantní několikametrové oltářní obrazy jako „Smrt svatého Benedikta“ pro Břevnovský klášter, nebo „Nalezení ostatků svatého Otmara“ pro klášter v Broumově. To umí jen Brandl. A mít v klášterním kostele Brandla je samo o sobě vizitkou úspěšného opata. Spolu s význačnými zakázkami jdou ruku v ruce i peníze. Ale pro milovníka dobového luxusu je to pořád málo. Zato dluhy, ty jsou věčné. Nakonec jej dohnaly. Traduje se, že největší český barokní malíř zemřel opilý na hnojišti kutnohorské krčmy. Stalo se tak 24. září L.P. 1735.

Zdeněk Zeman

Portugalská tradice

Mnoho z vás zaznamenalo novinku v podobě portugalské keramiky, která vás nadchla stejně jako kdysi mě. Značka keramické manufaktury Bordallo Pinheiro je v Portugalsku něco jako u nás vyhlášený cibulák. Jde o krásné a kvalitní kousky, které dělají radost každý den. Po úvodní kolekci, která přišla v listopadu se nyní můžeme těšit na kolekci překrásných váz. A těch, jak víme, není nikdy dost. Sama se na ně už teď těším. M.M

Naviděnou v kavárně – galerii